

O MATEJI MAVRI

Mateja Mavri na prvi vtis deluje mirno in zbrano. Saj ne, da dvomimo, da takšna tudi je. Res pa je, da je zanimivo dejstvo, da od aprila 2008 kot zborovodkinja načeljuje zboru več kot 40 deklet, ki prepevajo pesmi upora. Nekaj upornice torej gotovo je v modrooki glasbenici. Mateja poučuje tudi na glasbeni šoli Gvido v Ljubljani. Kombinac, kot se zbor deklet, ki s petjem opozarjajo na bolečino in moč vseh tistih, ki so bili kakor koli zatirani in ponižani, imenuje, je njena druga lepa skrb, kot pravi.

Na čelu revolucionark

Kaj je torej vaša prva skrb, v profesionalnem smislu?

Kot ste že sami omenili, poučujem glasbo na GŠ Gvido. Skrbim za to, da sem čim boljša mentorica tako otrokom kot odraslim učencem.

Od kod prihajate? Ste iz glasbene družine?

Prihajam iz Primorske, iz vasi Avče v Soški dolini. Moj oče je skladatelj, pedagog in zborovodja, in ravno on me je že v otroštvu usmerjal v glasbo. Tako s poslušanjem klasične glasbe kot s pripovedovanjem o velikih mojstrih. Velikokrat sem bila navzoča ob njegovem ustvarjanju. Kot odličen zborovodja mi z nasveti in predlogi stoji ob strani še danes.

Poučujete klavir in flavto? Se je bilo težko naučiti dirigiranja ali je to neizogiben del »vzgoje« slehernega glasbenika?

Poučujem le klavir. Dirigiranja sem se naučila na orgelski šoli v Novi Gorici,

in ko sem bila na vrsti (nastopov je bilo malo, učencev pa veliko), sem dirigirala šolskemu zboru. Dirigiranje, kot skoraj vse v življenju, zahteva določen trud in delo. Vsekakor pa se sčasoma izoblikuje tudi v tem pogledu.

Kako ste se znašli v Kombinatu? Kako je dirigirati tolikšnemu številu upornic?

V Kombinac sem prišla na povabilo in prošnjo Maksimiljane Ipavec, ki je ena vodilnih gonilnih sil zbora. Priznam, da je preteklo kar nekaj časa, preden sem se odločila za sodelovanje. Dirigirati tolikšnemu številu pevk pomeni dirigirati tolikšnemu številu različnih značajev ter jih glasovno popeljati v čim lepše sozvočje. Delo z dekleti mi je velikokrat v velik izziv pa tudi v veselje. Trudim se, da jim v danem trenutku dam največ, kolikor zmorem, enako zahtevam tudi od njih. Kot pravi rek: Vaja dela mojstra. Tako tudi jaz upam na vedno boljši rezultat.

Kakšno je poslanstvo vašega zbora

in kakšni so načrti? Kaj pa odzivi občinstva? Kakšen je vaš odnos do tovrstne glasbe in njenega sporočila?

Združene smo v pesmi in prepričanju, da je upor ena osnovnih človekovih pravic. Verjamemo, da kritična misel lahko vzklije le iz uporne države. Naš čas golta človeško dušo, na oltar postavlja uspeh,

tekmovalnost in videz. Ni mu mar za človekove pravice, čeprav si jih za alibi marsikdaj sposodi. Odzivi občinstva so v večini pozitivni in spodbujajoči. To velja tako za starejše kot mlajše generacije. Moj odnos do te glasbe je prežet z občutki časa, v katerem so izbrane pesmi nastajale. Delavske pesmi so pesmi, ki so spodbujale in spodbujajo moralno-etične namere, želje in cilje malega človeka. Ravno tako so pesmi upora želja po pravičnosti in svobodi. Vsebinsko teh pesmi je ideal prave kulture in dovršene človečnosti.

Ste si mislili, da boste nekoč na čelu takšne »revolucionarne čete«?

Ne, nikoli. Res pa je, da so moje mladostne sanje izpolnjene v smislu poučevanja in delovanja v glasbi.

